

han kan erklæres for egentlig sindssyg eller aandssvag. Administrationen kan naturligvis midlertidig tilbageholde eller internere en saadan Person, men kun indtil dens egen Tvivl om Muligheden af at betragte ham som sindssyg eller aandssvag er afgjort ved kompetente lægelige Erklæringer, og hvis disse gaar ud paa, at han ikke kan betragtes som sindssyg eller aandssvag, maa han løslades, medmindre han kan dømmes for en begaaet Forbrydelse; og denne Tilstand kan ikke ændres uden ved Lov. Det nye Straffelovsforslag, som jeg haaber at kunne forelægge dette høje Ting i Løbet af ganske faa Uger, indeholder netop en Række Lovregler vedrørende disse ikke sindssyge, Psykopaterne, disse psykisk degenererede o. s. v. Paa den samme Opfattelse, som det ærede Medlem stod paa forleden Dag, har ogsaa jeg tidligere staaet. Imidlertid foretog jeg jo i Efteraaret de paa forskellig Maade omtalte Besøg i Straffeanstalterne, hvor jeg bl. a. talte med hele Rækken af Sædelighedsforbrydere og fik et Overblik over deres Meriter. Det gav mig unægtelig noget at spekulere paa, ikke mindst da jeg saa, at flere af de allerfarligste af dem skulde løslades i en nær Fremtid, inden der kunde blive Tale om Straffelovsrevisionen. Derfor bestemte jeg mig til at tage hele dette Problem op til nærmere Undersøgelse med Udgangspunkt netop i den omtalte Sag, idet Berning allerede skulde løslades den 27. Oktober. Om denne Sag skal jeg oplyse følgende, idet jeg af letforstaaelige Grunde undgaar alle de uappetitlige Detailler, den i øvrigt byder paa. Han er født i 1875, uddannet som Lærer, har virket ved forskellige Skoler og Børnehjem samt selv drevet Skole, hvorhos han en Tid lang har ernæret sig som Kontorist. Den første Straf, han fik, blev en Dom ved Odense Købstads Ret i 1902. Det drejede sig om flere Tilfælde af Uterlighed mod Smaapiger mellem 7 og 10 Aar, som han traf i et offentligt Anlæg, og hans Forbrydelse indbragte ham den Gang Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Den næste Dom fulgte allerede Aaret efter i Odense Herred i 1903. Fangen, der efter at have udstaaet den første Straf paa ny drev sin private Skole for Børn af Mellestanden — meget hyggeligt —, var paa ny paa forskellig Maade groft uterlig overfor 3 Smaapiger og blev anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med 2 Aars Forbedringshus. Det var i 1903. Allerede i 1905 blev han igen dømt, men denne Gang ved Københavns Kriminal- og Politiret.

Her førte hans Optræden overfor tre Smaapiger i 8 Aars Alderen ude paa Fælden til en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tre Aar efter blev han paa ny dømt ved Kriminal- og Politiretten her i København. Han havde den Gang søgt at lokke tre Børn, to Piger og en Dreng, i Alderen 8 til 5 Aar med ned til Stranden for dér at øve Uterlighed mod dem og gjort forskellige andre Forsøg. Han blev straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Naar Straffen var saa ringe, var det selvfølgelig, fordi hans Forsøg var mislykkedes. Han dukker saa op paa ny i Nykøbing paa Falster i 1913. Det drejede sig denne Gang om Uterlighed overfor en hel Mængde Børn, særlig Smaapiger i 8 til 10 Aars Alderen, og han blev da anset efter forskellige Straffelovsparagraffer med Forbedringshusarbejde i to Aar. Han holdt sig saa, eller rettere det gjorde han aldeles ikke, men han blev først paa ny opdaget og dømt ved Københavns Byret i 1922, en Dom, der gik til Landsretten i Oktober 1922. Fangen, der siden sin sidste Løsladelse i ca. 5 Aar havde været Kontorist i København, var i April 1921 blevet ansat som Lærer paa et Børnehjem — jeg ved ikke, hvad man synes om dette Forhold —, og nu blev det oplyst, at det drejede sig om mange Tilfælde: i August 1920 overfor en 14-aarig Pige, i Maj 1921 og Juli 1922 overfor en 11-aarig Dreng og en 8 Aars Pige, i August 1922 overfor to 7 Aars Piger og endelig fra Januar til August 1922 paa Børnehjemmet udvist uterlig Adfærd overfor otte forskellige Elever fra 10 til 14 Aars Alderen, og han blev nu anset efter forskellige Straffelovsparagraffer med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Det var altsaa denne Person — og hvor mange uopdagede Forbrydelser han har paa sin Samvittighed, ved jo ingen af os —, det skulde paahvile mig som Justitsminister, hvis jeg ikke vilde spille enevældig, at slippe løs paa Samfundet igen fri og frank den 27. Oktober dette Aar. Det er paa denne Persons Vegne, man fra forskellig Side — dog mere tøvende og forsigtigt end sædvanligt, hvor man har angrebet mig for uforsvarlig Administration — kritiserer. Jeg gav imidlertid efter at have undersøgt denne Forhistorie Ordre til at indhente en Erklæring fra Retslægeraadet. Retslægeraadets Svar — jeg tillader mig at gaa ud fra, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse de forskellige Erklæringer, der kommer til at foreligge, baade fordi disse i sig selv